

מסורת הש"ס

(א) ביק מט: לקמן קב.
קיה. חולץ קמא: (ב) פאה
פיו מיד, (ג) ממשר שני
פיה מבי דקדושין מו.
(ד) כעיי' נוסף: אלה
נלמד לא דייקין בעיר
נדייקין שבהם נדלמא'
שבה שטח מעיקרין אכל
שטח פוטילס לא רוי שטח
ולא בעיר דלא דייקין בעיר,
(ה) 'ועי' מוס' יצמת יו':
דרי' נמדיקין, (ו) 'ועי'
מוס' בעירימין מט: דרי'
ואמר

תורה אור השלם

1 כי תקצר קצירך
בשרך ושכחת עמך
בשרה לא תשוב לקחתו
לגר ליתום ולא למנה
יהיה למען יברכה יי
אלהיך בכל מעשה
ידך: דברים כד יט

גליון הש"ס

רש"י היה ובר סבר ובר
וסתם דאין שליה לבר
בביתא קשה לי דאס
מסבדא לא דעניא דבחד
לא מקרי לבר עביל
מהק טעמים הניל דלאו
בר חובא או דליס אי גני
עבד מניל כחאס דלחא גס
גנביס אי חובא חלל חס
דיו ולרד תרומה דוקא
עומד בלל חליו וליס
תוס' דיה יליצון בו
מדרבנן. שין תוס' יבמות
ט ע"ב ד"ה נמתי:

הגהות הגר"א

[א] תוש' ד"ה זכחה
 ל' נראה ט"ו. ג"כ אבל
 הרמב"ם מחלק בין ד'
 אמות וחצר המשמרת
 לחצר שא"ת (ועמ"ש
 בינו נח"ת ס"ר רס"ח
 ש"ק י"א): [ב] שם
 ד"ה הי"ת ט"ו ח"ל
 דה"פ ט"ו. ג"כ וכן פ'
 הר"ף נפ"ג דביב
 והרמב"ם:

רבינו חננאל

כי פלגיו במציאה ריי
 סבר ילפינו מציאה מגט
 וריל סבר לא ילפינו.
 איכני תימא (בקטנה) כי
 ילפינו מציאה מגט ובי
 פלגיו בקטן ריי יליך
 לקטן מקטנה כשם שזוכה
 חצירה של קטנה לקטנה
 כך זוכה חצר של קטן
 לקטן, וריל (סיל) ריבחה
 התורה החצר ביד לאשה
 ואפי' קטנה אבל לקטן

לא, איבער חובא ביז
אל יליפ קוש קטנה
ווי יוחנן וויסן לקיש
לא פליג אל א ר' יוחנן
הורה בקטנה ווי חצר
ויש לי א דמות וויש
לקיש הורה בקטן ראין
חצירו וזכה לי ולא ד'
אמרו וזכה לי כן פסקא
דשמועתא: **פסיקא** ראה
אחור רצין אחור המצאה
וכי עד זכותה לי שדי
זכותה לו שדחה: **נפ'**
והוא שמוע' בצד שדחה.
ואמר רשאי צדד ליהוי
עומד בצד שדחה וחמני
לי שדחה ר' יוסי בר
מנחם דאמר חצירו של אדם

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

וליסטין מליאה מעט. כי היכי דנבי גט אית לה חזר לקטנות גבי
ממנוא מליאה נמי אית לה: ומר סבר לא יליסטין. ממנוא מאיסורא וגבי
חזר מאס המנא אחרבאי ואיכא למימר דשליטות הוא
ולמאסו דאין שליט לדבר עזירה אנטרין למכתב התם: וסבא בקטן

עליג: דלא אשכחן דרבי ביה חזר:
אמר אמר חזק כו'. ר"ש בן לקט
 וזמנא לענין מלחאה ורבי יוחנן לענין
 אגרא. **א**י נמי דרז אמר קמי ורז אמר
 קטניה: **במתני'** **א**חר **לבי שבור.**
 וזהו דומיא דמלחאה שאני יכול לרזן
 ומשמתמר בחור' שבה אס לא יטלוהו
 אחרים: **ג**מ' **א** עומד כלד עדו
 דעבידי הוה משמתמר עשירי דרז:
עומד שיש לי כסדה. שהנחתו שם
 מדעתך וסמכתי על הפועלים
 שיצאוהו פועלים שסמכו: **לא יכא**
שכחה. אס חזר וסמכו: **כסדה**
ושכחה. אס שכתה בזכור' שבה
 הוה שכה ולא שכתה משוכחת
 לעיר: **אלא לאו הכי קאמר כסדה**
שכוח מעיקרו כו'. כבוד האיש כסדה
 ועומד השכוח מעיקרו שבה הוה
 שכתה לפועל הוה שכה אבל וזר
 שהניחו שם מדעתו ולכסוף שכתה
 על ידי פועלים לא הוה שכה: **אלא**
ככציר. משוככת לעיר אפילו וזר
 ולכסוף שכה הוה שכה דליתיה גביה
 כו'. והכי קא נסיב ליה חנא לתלמודיה
 יכול לא יכא שכה מ"ל כסדה ושכתה
 כסדה כסדה הוה דענין דשכתה
 שכתה ולא כעיר לא ענין שכתה שפך
 שכתה פועלים עושה אותה שכה:
ומתאי. דקרא הכי מתקן ומתני'
 הכי אמרי: **דלמא גזירס כסדו**
יכא. דמשמע דכסדה יכא שכה
 שכה משכח בעל הדין לעיר אין
 שכתה ושכתה פועלים כלום והכי
 קאמר יכול יכא שכה מ"ל כו':
שלפניו אין שכה. שכתה קאמר קאי.
יחיד שהתחיל לקזור מלחא השורה
 ושכה לפניו ולאחריו שלחארו הוה
 שכה שלפניו לא הוה שכה: **יכיה.**
לגבי ליחוס ולאמנה יכיה: **עישור**
שאני עשיר למור. מוכר שלא עישר
 מעשרתיו והוסקה לו ומיחר לעשרן
 כאלה שר' אס: **מן ליפוש.** לרבי
 יהושע בר חנינא שהיה עמו כספיה
 והוא לוי ונטול מעשר דלשון דלחמ' **י**
עברדקרי (דף יא): מעשה דרבי יהושע
 שהלך לסייע את ר' יוחנן בן יודגדג
 בהנעת דלתות אמר לו חזור בך
 שאהיה מן המסוררים ואני מן
 המעשירים ומשורר שעיר במיתה:
 ומקומו

שנחה ותימה לפי שרואה לקחור ראייתו מגיה הנרייתא ותו מה משר
שנחה דקתי יודע אי שפיעלס שמחור וסכא דררש לרבות שנחה
קסא לו על הנרייתא מגיל למדרש מיעוטא על דיוקא דקרא דדר
הי שכה ועל זה קאי מיעוטא לומר בדעיר אפילו זכר ולכסוף
מעיקרא ולא בעיר והכי מתבאר טפי לאקמי מיעוטא אגופיה דקרא
וע"כ לא מני קאי אפסטיה דקרא

עישור שאני עתיד צמוד. פרס"י פרק קמא דקידושין דף קכ"א
יאכלנו טבל דחוקה על חצר שאני מוליא מתחת ידו
בדעמו לשב ער ימים רבים ועוד למה נאסר לרבי יהושע ולרבי
שערה יבא מעד אלא חצר מעשר ראשון היא נאמן ליהושע ופרס"י

מנגה לו שלא מרענו ודחי' הגי' מילי' כחצר המשחמרת אבל שדה שאינה משחמרת אי' עומד

4.

דילפינן מציא מנא. האי דילפינן הוי *מדרבנן דרמיאח קטן לא
הוי אלא מדרבנן אפילו דרבי יוסי דאמר (תקמן דף יב.) גזל
גמור היינו מדבריהם ולענין יד לא פליגי דילפינן אלא לענין חרש:
וכתבה 15. |א| נראה אפי"ג דלא אמר וכתה לי דוכתה לו דאמר

לעיל (דף י.) אי מקון רבנן דלקי
כי לא אמר מליה היו ואין לומר דהתם
היינו משום דנפל על עליה דגלי
דשמייה שרצה לקנות אלז הכא מי
ימר דרובה לקנות דלדרכה משמע
לעיל דאי לא נפל קנה טפי ואע"ג
דלא אמר אקני ועוד דלדמר רבי
יוסי בר' חנינא חזרו שם אלד קונה
לו שלח דמעטו אלתא אפי' דלא אמר
קני והכא נקט משום סיפא דלפילו
אמר כיון דרן דכרבו לא אפי'
היה צבי רין בדרכה. ה"א אפי' לבי
שצור אסר דאחריו ואין מגיעו
אלא אורחא דלמלתא נקט דשכר
דכרבו אין מגיעו: ה"ל בחצר
המשתמרת. תימה דפי' שור שנגח את
הפרה (נ"ק דף עט:) ופי' דיה והלכתה
אמר משמעו שם גר ביד ישיאל ופי' וסמך
הגר כי' ואל קונה שפיר כי' ומתן
ותקני ליה חזרו דלדמר ר' יוסי בר'
חנינא כי' ומסמך דלתימה פי' למלוה
בחזרו וקשה דהתם משמע דהיו בחצר
המשתמרת דמתייתי עלה מרבי צד
בר' חנינא דמייירי דמשתמרת דמכות
הכא ועוד דמסתמא ביחו ודאי
משתמר הוא ששמר שם המשתמן
ואיכ"ב כי' תימה נמי לקני ועוד דלפרין
לוי' מרדכי יוסי בר' חנינא דלפרין
ממתי' ומתי' זה טולל חנינא דמתי'
הוי משום דנחשוין לכות צה דלדמר

וכתה לי לכן מיית מרבי יוסי בר
 חנינא [ב] וי"ל דה"ס דלמיה למסכן
 תחזר לכל מלוה גם לפי המקלס
 מיירי דלמיה תחזר ולכן לא פריך
 ממתי' כ"א מרבי יוסי בר' חנינא
 וא"ס פרק הורק (גיטין דף עז: ושם
 ד"ה והוא) דתנן וזקן למון ביטה אז
 למון חזרה מגורשה שמעט דמשתמח
 ואפילו הכי קאמר עולא והוא
 שטומח בצד ביטה וי"ל דדוקא גבי
 גט דלמיה בעל כרחא צעין עומח
 בצד ביטה כדאמר בשמעתין:
 זכור ולבסוף שבוה. פירוט זכור
 בשעה שהסכה מתחלת
 שכר שסכוהו פועלים ולבסוף שכן
 הוא ושכר מעיקרו הוי בשכחו
 הפועלים שכן גם הוא אצל מה שהוא
 זכור בשעה שהפועלים זוכרים א"ן
 זכור ולבסוף שכן דא"כ לא תמצא
 שכה לעולם דכשדכו מלחם עומרין
 לאמר זכה לי ע"י: דלמא יגרת
 החתום היא. ארשין וגרוה יכול יהי
 גרוה וי"ל דצריכה ליק' דזכור שכות לא הוי
 עיר יעמיד שכות מעיקרא לכן י"ל שאין סותר ראייתו אלא גמרא
 שדה ושבת דהיינו שכות מעיקרא אצל זכור ולבסוף שכות לא
 כוח הוי שכות ולמא יגרת הכתוב היא דשדה הוי שכות שכות
 שדה ושבת דלא צריך והשם משני שפיר לרבות העיר
 וז' ה' ה'... למסין ק' יומי:

וּסְדֵּי הַמַּעֲשֵׂה שֶׁהִיא יָרָא פֶּן יִסְמְכוּ עָלָיו כְּנִי בִּימוֹ שְׁעִירָה
בְּשֵׁיטָה מִתּוֹקֵן וְקִסָּה דִּהְיִי דוֹקָא בְּחֹבֵר שְׂמַת אִו כְּהִלָּךְ וְאִין
בְּנָא יִקְרָא לְהֵם שֵׁם וְלֹא יוֹמֵר וְעוֹד לְחִין זֶה קִרְיָתָם שֵׁם לֹא אִמֵּר
דְּשִׁנְתָּ הַבְּעִיּוֹר הִיתָה וְכִבֵּר הַפְּרִישִׁים וְהִיא לְרִיךְ לְהוֹלִיֵּאִם מִתַּחַת יָדוֹ
וְלִמְנָם

לא לא, וכן אמר עולא והוא שעומד בצד שדרה, איתיביה רבא מעשה ברבן גמליאל

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוסף רש"י

שהיו באים בספינה.
ושם ולא נתן רשות
למרום (קדושים ברו). נתון
ליתרשע. רמי יוסעם
חנניא, כדלחר בתם ערכן
(א): משה בן יוסעם
בני חנניא שרן לסיע
אח"י יוחנן בן נדנא
הספס לתלות, אמר לו מור
בן שלמה מן המושורין
לחלח לו היה ספרו
קרה) וכבר נקס ר' יוסע
בן חנניא לסיע אח"י
יוחנן בן נדנא, אמר
ליה מור לאחריך אלה
מחייב ננשך שלמה מן
המושורין ואני מן השערין
(דפד' טו, כ).

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

(א) הדגה מבוחר דרבינו היה גורם בנמ' דבשרה לא נהי' שכחה ובעיר נהוי' שכחה דאמר הרא"י וכו' והר' דאמר הרא"י הכל מן החושים היא ועי' בש"מ דהביא ג"כ לר' רבינו ונרסחו ע"ש.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones